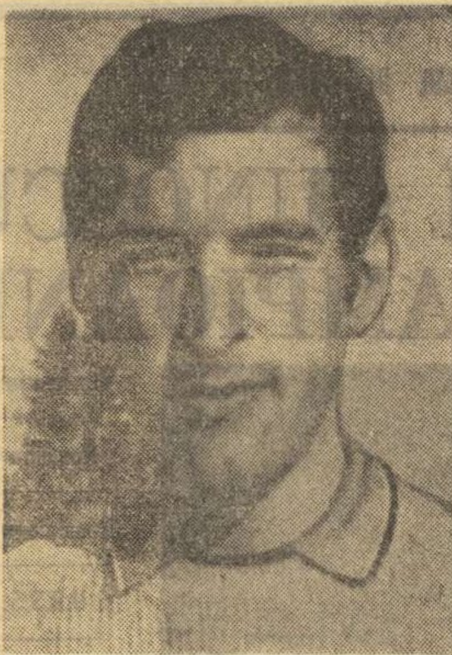
CU CORNEL PENU, DINCOLO DE SEMICERC

Un gol egal cu titlul de campion ● Gruia, „jucătorul care nu poate fi încadrat în nici un chenar" ● Prima pasiune (care nu e handbalul) și „condiția" retragerii din viața sportivă activă ● Pregătiri pentru turneul nordic

...Turneul de la Cluj își consuma, duminică, la vremea amiezii, ultima sa partidă. Sala era aproape pustie, părăsită — după derbiul Steaua-Dinamo — de toți cei 2 000 de spectatori veniți să asiste la încrîncenata întrecere dintre eternele rivale și să guste savurosul dialog dintre Gruia și Penu.

Printre suporterii răzleți, care mai întîrziau să pună „umărul" la victoria lui „U", prezența portarului dinamovist — unul dintre eroii zilei — m-a frapat deosebit. Urcase într-o tribună, de unde privea cu reproș, poarta ce înghițise, hulpavă, ultimul gol al lui Gruia, spulberînd astfel, vajnicului ei apărător, toate iluziile victoriei.

— *Îți reproșezi ceva?* — l-am întrebat... reproșîndu-mi faptul că-i răvășisem gîndurile.

— Hm! — zîmbește el amar. *Fără golul ăsta eram campioni. Nu ne-ar mai fi scăpat, sigur, nici o victorie. Acum... la anul!* — îmi aruncă el, dîndu-mi să înțeleg că-și amînă speranțele la titlu cu încă un an, deși actualul campionat mai are de disputat un întreg retur. Apoi, pe firul gîndurilor, Penu completează: *„Probabil nu sînt, încă, pregătit să abordez lupta cu Gruia.* N-am descoperit, încă, armele cu care să-l contracarez. A cîștigat prea multe partide în campionatul pe care-l disputăm între noi doi".

— *Îl consideri un fenomen?*

— Gruia nu poate fi încadrat în nici un chenar. *El e unic și ocupă un loc cu totul aparte. După el, vine o imensă pauză și numai după aceasta, ceilalți buni handbaliști ai noștri.*

Ne dezlipim de bancă și dăm să părăsim tribuna, cînd un puști, care nu depășise hotarele grădiniței, se apropie de noi și întinde un cartonaș și-o frîntură de creion chimic. Stereotip, portarul dinamovist își pune semnătura și dă să întindă hîrtia cînd, întîlnind privirile candide ale puștiului, este invadat de o imensă bucurie și obrajii i se aprind mai tare decît ai țîncului de lîngă el.

— *Ești măgulit în asemenea momente?*

— Eram o dată. *Pînă am descoperit cît de inconstanți sînt suporterii și cît de pasageră le este pasiunea. Azi mă aclamă, iar miine, cum nu pot para un gol, mă asemuiesc oricărui altul. Ei* — și îmi arată puștiul ce se lipise de brațul său — *sînt niște îngeri.* E o încîntare să ai copii — se înflăcărează el, transportîndu-mă, totodată, pe un alt plan, cel pur personal.

— *Acum doi ani, la căsătorie, aceasta era* — după declarații — *prima dorință a tinerei familii de ingineri Penu.*

— Am amînat-o pînă mă voi retrage din arenă. Copiii cer mult timp și eu vreau să li-l ofer cu generozitate. Mai ales că-mi doresc mulți copii.

Retragerea! Iată un cuvînt ce izbește ca un trăznet, mai ales că acela care l-a emis de-abia a împlinit 25 de ani. Penu îmi sesizează descumpănirea și intervine:

— Postul de portar uzează enorm. Mai ales că eu am o fire păcătoasă, a naibii de agitată. *Sînt în permanență un pachet de nervi. O să-i pun la încercare pînă va cîștiga Dinamo un campionat* (n.r.: cu Penu în poartă). *E singura mea dorință, după succesul de la „mondialele" din '70.*

Coborîm lent pe malul Someșului, molcom și argintiu în amiaza aceea caldă de ianuarie. Două undițe, manevrate de doi adolescenți, așteaptă, la două meandre, prada.

...Pradă nostalgiei, campionul meu se exteriorizează.

— De două luni n-am mai stat pe malul unei ape. Și *pescuitul se cheamă prima mea pasiune.* Am gustat-o la Buzău, în vremea copilăriei și-am „profesat-o" din plin, la Galați, în timpul studenției. *E cel mai sublim refugiu. Aici uiți de toate. Chiar și de handbal! E singurul loc unde nu știi ce-i lovitura de la 7 metri.*

Ne apropiem de Napoca, hotelul clujean devenit, în zilele turneului, cartierul general al handbalului românesc.

— *Deci, din acest moment — vacanță!* — exalt eu în numele handbaliștilor care încheiaseră atunci un nou capitol competițional.

— Pentru... o zi, subliniază Cornel Penu. De marți, începem pregătirile pentru „turneul nordic".

— *Ce spune soția (ing. Georgeta Penu) de un program atît de încărcat?*

— A învățat ce înseamnă să fie soție de sportiv!

Sîntem gata să ne despărțim. Penu strivește de parapetul apei „Snagovul" fumat pe jumătate și exclamă ca pentru sine:

— Deci, încă un sezon încheiat fără o victorie la Steaua.

Îi spun la revedere și-mi zic fără malițiozitate: *„Dacă victoria la Steaua e prețul retragerii acestui mare portar, atunci îi doresc să n-o repurteze niciodată!*

Și simțeam, în acele momente, că însumez doleanțele tuturor amatorilor de handbal din țară.

Nușa DEMIAN

Primul concurs internațional de schi în Bucegi

Primul concurs internațional de schi, în Bucegi, s-a desfășurat în urmă cu 32 de ani, la 31 ianuarie, 1939, pe Valea lui Carp, la Sinaia. Vedetele erau componenții echipei Franței, care se întorceau de la Zakopane.

Trebuie de arătat că, pe-atunci, nu exista nici schi-lift și nici teleferic. Concurenții și oficialii au urcat cu sania pînă la hotel, iar de acolo, cu schiurile în spate, pe firul Văii lui Carp, spre cabana de la Jepi.

PICĂTURI

● *Nici prin cap nu-i trece pescarului că face un sport. Ba chiar două: pescuit și canotaj.*

● *De cînd e campion la prăjină, nu-i ajunge nimeni la nas. Doar cu prăjina.*

● *Un fost mare campion a făcut o destăinuire: Nu se gîndea niciodată să întreacă pe alții, ci pe sine.*

Barbu ALEXANDRU

MAI SCUMP DECÎT UN VAN GOGH

Între întîmplările neobișnuite din lumea boxului, un loc aparte îl ocupă incidentul petrecut în timpul meciului dintre Dempsey, care își apăra titlul mondial la toate categoriile, și argentinianul Luis Firpo, supranumit „Gigantul din Pampas".

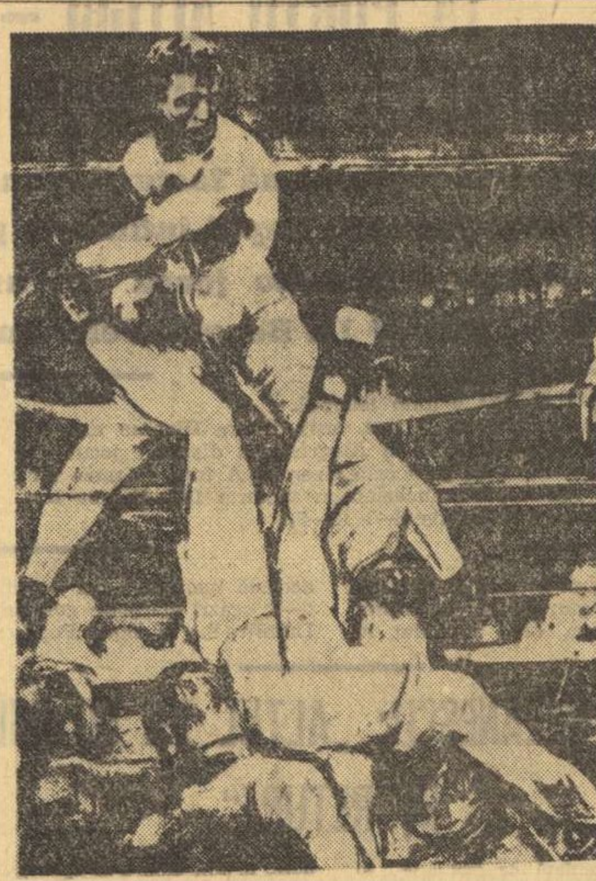
Început în nota de superioritate a lui Dempsey, meciul se desfășura fără prea multe elemente spectaculoase și toți asistenții erau siguri că Dempsey va realiza o victorie comodă. Dar, iată că se produce neverosimilul: cu o lovitură de stînga, Firpo reușește să-l izbească atît de năprasnic pe Dempsey, încît acesta este pur și simplu zvîrlit peste corzile ringului!

Dempsey s-a ridicat, a reintrat în ring mai înainte ca arbitrul să termine numărătoarea (după unii, acesta ar fi numărat cam prea ...rar) și lupta a fost reluată. Înfuriat pesemne de rușinea pățită, campionul mondial atacă dezlănțuit și, în repriza următoare, **Firpo este făcut k.o.**

Întîmplarea l-a impresionat pe cunoscutul pictor american George Bellows Wesely (1882—1925), care a imortalizat scena într-un tablou intitulat: **„Dempsey zvîrlit peste corzi"**, tablou expus în 1924.

Recent, la New York a avut loc o licitație, în cadrul căreia s-au vîndut tablouri. Licitația avea să înregistreze un record în materie: **„Dempsey zvîrlit peste corzi" a fost vîndut cu fabuloasa sumă de 120 000 dolari, mai scump decît un Van Gogh, Manet sau Picasso.**

Curiozitatea constă în faptul că acela care l-a achiziționat declară că ar fi adversar al sportului cu mănuși. Cît ne privește, nu sîntem obligați să luăm de bună această afirmație...

O MUTARE BUNĂ A LUI MIRCEA PAVLOV

Cunoscutul maestru de șah MIRCEA PAVLOV a avut în cariera sa multe întîlniri grele. A cîștigat, a mai și pierdut...

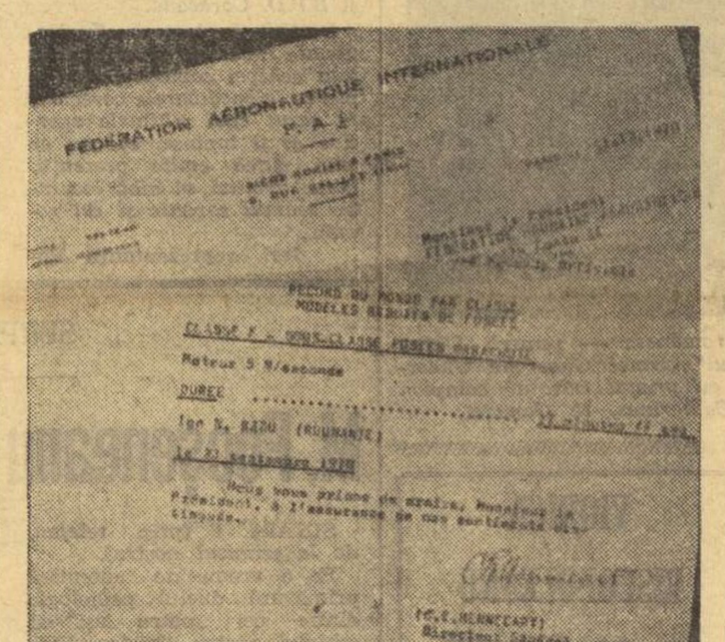
Se pare, totuși, că partida cea mai dificilă nu s-a disputat la tabla cu pătrate albe și negre, ci în atmosfera academică a unei comisii universitare, în fața căreia Mircea Pavlov și-a susținut examenul de diplomă, devenind inginer constructor de mașini.

Tînărul șahist, prezent deseori în lupta pentru titlul de campion, actual component al lotului național, distingîndu-se prin tenacitate și prin seriozitate, a reușit să escaladeze cu succes și un pisc al instrucțiunii, adăugind pledoariilor în favoarea îmbinării sportului cu pregătirea profesională un argument puternic.

Să-l felicităm și să-i urăm numai... mutări bune!

(V. CH.)

„VENUS 1", pe orbita marilor performanțe

FEDERATION AERONAUTIQUE INTERNATIONALE
F.A.I.

Moteur 5 N/seconde

DUREE

Ion N. RADU (ROUMANIE)

DANIEL CAZACIO

IOAN N. RADU

Evenimentul săptămînii, în lumea constructorilor de nave spațiale: **evoluția echipajului de pe „Apollo 14".** Evenimentul săptămînii, în lumea constructorilor de mini-nave spațiale: **evoluția echipajului de pe „Venus 1".** Adică, performanțele rachetomodeliștilor IOAN N. RADU și DANIEL CAZACIO. Primul, profesor la Liceul nr. 2 din Tîrgoviște. Al doilea, elev la același liceu. Pe scurt, performanțele omologate și comunicate de „Centrul de calcul" al Federației Aeronautice Internaționale: IOAN N. RADU (România) — 17 minute, 46 secunde — NOU RECORD MONDIAL (n.n. stabilit în Iugoslavia — 1970) la clasa F, rachetomodel cu parașuta (v.r. 7:36,5 St. Craig — S.U.A.); DANIEL CAZACIO (România) — 5 minute, 26 secunde — NOU RECORD MONDIAL (Deva — 1970) la clasa F, rachetoplane (v.r. 2:04 0 — G. M. Pantalos — S.U.A.).

Două cuvinte despre aceste mini-rachete. **Greutatea aparatelor: 15, respectiv 54 grame. Motorul (5 New/sec)** a douăzecea milioana parte din forța lui „Apollo 14". **Baza de lansare (și antrenament):** rachetodromul „Venus 1" din Tîrgoviște, AMENAJAT DE MEMBRII ASOCIAȚIEI SPORTIVE „ASTRONAUTICA". Adică de elevii Liceului nr. 2 din localitate, școală cu o frumoasă activitate modelistică, cu un atelier special pentru construirea rachetomodelelor, cu o revistă — **Astronautica** — „organ" al societății tehnico-științifice a elevilor de la Liceul nr. 2 din Tîrgoviște. ACUM EA DEȚINE ȘI DOUĂ RECORDURI MONDIALE OMOLOGATE DE CATRE FEDERAȚIA AERONAUTICĂ INTERNAȚIONALĂ.

file îngălbenite: MĂGARUL ALB

Eram, dacă nu mă înșel, într-a opta sau a noua zi a turneului. În autobuz, întreaga echipă picotea doborîtă de căldură și de oboseala drumului. Șoseaua lungă și bolovănoasă părea fără sfîrșit. În urma noastră, un nor de praf alb părea încremenit în arșița acelei nămiezi.

Un scîrțîit prelung de fiare ruginite, și vehiculul nostru stopă, troznind din încheieturi, în mijlocul unei piațete. Eram, paremi-se, la Iambol sau Dobrici. De fapt, aceasta nici nu prea mai are importanță.

O puzderie de copii gălăgioși se năpustiră spre ușa de unde coborau unul după altul echipierii **„Metalochimicului".** Printre ei, să amintim pe internaționalii **Guță Tănase, Gică Teodorescu,** pe tinerii debutanți **Nicușor (Dumitru Niculae), Apolzan, Tălmaciu, Nuțescu** și alții.

Cîteva sute de cetățeni erau adunați pentru mitingul ce avea să înceapă îndată după sosirea noastră. Evenimentul era marcat și de prezența unei fanfare a Casei de cultură. Pretutindeni steaguri românești și bulgare subliniau caracterul festiv al momentului.

Primarul, pe care l-am distins după imensa eșarfă tricoloră, ne invită să urcăm la locurile rezervate.

— **„Dragi oaspeți"**, și megafoanele prinseră să hîrîie prelung peste mulțimea adunată, trimițîndu-și undele dincolo de străzile vecine. Mitingul ține cam vreo trei sferturi de ceas. Vorbitorii s-au succedat unul după altul, s-au făcut schimburi de flori, de fanioane și s-a aplaudat îndelung.

Sîntem conduși la hotel, de un cortegiu impresionant. De fapt, **era prima manifestare sportivă internațională de după război în acest oraș și oficialitățile îi acordau, ca și noi de altfel, importanța cuvenită.**

A doua zi, cu mult înainte de începerea jocului, o mare de oameni se scurgea spre stadion. Înghesuiți unul lîngă altul în vestiarul cu miros înțepător de carmol, băieții cuprinși de frigurile jocului ascultau în tăcere indicațiile „maestrului" Botescu, care, cu o voce domoală, stabilea schema tactică a jocului...

Un fluierat prelung... și jocul debutează într-o tensiune demnă de o finală de cupă. Publicul, o mare zbuciumată, trăia meciul cu o pasiune demnă de admirație.

...Minutele trec. Scor alb? Ba nu. Minutul 89 așterne tăcerea pe stadion. 1—0 pentru noi.

La autobuz, lumea aplaudă cu simpatie pe „metalurgiștii" români. La hotel, la fel. Mulți vorbesc românește și ne felicită pentru jocul prestat.

Seara se așterne peste liniștitul oraș provincial. Ici, colo, pe la colțuri se mai comentează parcă în șoaptă. Tîrziu în noapte, în curtea interioară a vechiului hotel, la o masă răbufnesc în răstimpuri frînturi de discuții aprinse. Din cînd în cînd, clinchetul vesel de pahare cimentează prieteniile făcute. De la fereastra mea, nu disting prea bine contururile în semi-obscuritatea curții, dar, în schimb, aud fără voie, un dialog pestriț:

— Ce te-a apucat mă, să cumperi un măgar?

— Ce te interesează? Uite, îmi place mie. În primul rînd, este alb și apoi n-are nici cruce, replică interlocutorul nevăzut, încercînd să curme categoric orice imixtiune în această chestiune delicată.

— Bine-bine, dar ce faci cu el? — întrebă îndîrjit celălalt invizibil.

— Îl duc la club, la București, domnule, și lasă-mă o dată în pace...

Între timp, intervine împăciuitoare o voce de bas, într-o românească aproximativă.

— Lasă-l, bre, place la el animalul și basta. Asta om bun, bre... și io dau la el măgarul, din dragoste pentru prieten. Nu trebuie nici un ban...

Din nou, liniștea se așterne. Apoi, un tropăit ușor de copite, și din gangul întunecos apare biblicul patruped, dus de căpăstru de o umbră ce se clatină discret.

Zgomotele mai persistă un timp în noaptea tîrzie. În răstimpuri se ciocnește pentru prieteni, pentru frați, pentru succesele viitoare și din cînd în cînd și pentru măgar. Ba, la un moment dat (aș putea să jur că nu mă înșel) am văzut o mînă ce întindea o halbă de bere imperturbabilului animal.

Apoi, greierii își intră în drepturi și somnul ne trimite în lumea viselor.

Cred că se crăpa de ziua, cînd din curtea interioară se porniră la intervale scurte niște răgete cumplite, ce ne făcură să sărim buimaci din paturi, ca în vremea alarmelor aeriene...

— Huooo! — se auzi o voce indignată, de la o fereastră deschisă spre bezna curții.

— Goniți-l la dracu de măgar, cu cine l-a adus... — intervine un alt furios.

Puțin după aceea, pași grăbiți bocănesc pe scările vechi de lemn. După cîteva momente, voci în curte.

— Dezleagă-l, mă, ce naiba l-ați pironit aci la masă, toată noaptea?

— Păi ce, era să-l luăm în cameră?, răspunde cineva glumeț.

Între timp, asinul, izbăvit de detențiune, o zbughește voios pe ulița liniștită, înălțînd un ultim răget spre cerul sîngeriu, ca o mulțumire adusă mîntuitorului său.

— Măi, mare păcat că i-ai dat drumul... protestează fără convingere prezumtivul „proprietar". Îl duceam acasă. N-ai văzut, domnule, că se obișnuise cu echipa?

ION BALAȘ

În 4 rînduri

Echipei Steaua, care s-a calificat în semifinalele Cupei campionilor europeni la handbal.

Deși nu-i voie să faci „pași"
(Un handbalist, așa mi-a spus),
În C.C.E. să nu te lași.
Din contra: fă un...
pas în plus!

Titu FILIPESCU

CÎND TĂTICUL E PASIONAT DE TENIS...

În tolba poștașului care a distribuit felicitările de Anul Nou a existat și această misivă, din care reproducem (fără comentarii) rîndurile de mai jos:

„Tovarășe Țiriac,

Cu ocazia sărbătorilor, vă urăm „La mulți ani fericiți" și vă dorim multe succese, atît în viața de toate zilele, cît și pe plan sportiv. Aceeași urare o adresăm și colegului dv., marelui campion Ilie Năstase. Aflați că la 26 februarie 1970, soția mi-a adus pe lume un băiețel și fiind foarte bucuros, atunci, de rezultatul obținut de Năstase, în finala turneului de la Salisbury, cînd l-a învins pe americanul Richey, am declarat copilul la Sfatul popular pe numele de Pavel Nicușor, Viorel, Năstase, Țiriac. Cred că v-ar face plăcere ca peste zeci de ani să citiți în ziare despre noi victorii obținute pe terenurile de tenis de un jucător purtînd numele lui Țiriac și Năstase..."

Încheiem citatul. Și dacă pare cuiva neverosimil acest entuziasm sportiv, îi stăm la dispoziție — la cerere — cu numărul de telefon al familiei Pavel, de la care se pot lua amănunte suplimentare.

Noi nu putem de aci, de la mașina de scris, decît să-i urăm lui Nicușor - Viorel - Năstase - Țiriac (care împlinește în curînd 1 an) cît mai multă poftă de mîncare, pentru a prinde forțe în brațe. Va avea nevoie, la smeciuri și voleuri!

V.

„ASTRONOMIE SPORTIVĂ"

S.U.A. 31 IANUARIE 1971

La puțin timp după ce SATURN 5 a trimis în Cosmos nava spațială „Apollo 14", o rachetă românească a relansat la Omaha (Nebraska) o „stea" din ce în ce mai strălucitoare. Ea se numește: NĂSTASE.

PATIMA

Cei mai pătimași „microbiști" nu sînt, cum s-ar crede, giuleștenii, ci... astronomii.

În așteptarea reluării campionatului de fotbal, „cititorii în aștri" sînt atît de nerăbdători să-și revadă stelele de pe gazon, încît au redus luna februarie la... 28 de zile.

INOVAȚIE

În raport de poziția Pămîntului față de Soare, sporturile se împart în două categorii: sporturi de VARĂ și sporturi de IARNĂ.

Din punctul de vedere al locului de desfășurare avem: sporturi de SALĂ și sporturi în AER LIBER.

O dată cu apariția TELE-RECORDING-ULUI, micul ecran, a adus toate competițiile la același numitor: sporturi de...: NOAPTE.

Eugen POPIȚA

răspunde Ion Poștașu

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Deschid și săptămîna aceasta rubrica cu o epigramă de-a dv., pe tema „Cassius Clay este și poet":

Se întîmplă adeseori
Parc-ar fi un jurămînt:
Adversari și... cititori
Sînt cu toții la pămînt!
Dar, să nu uit și P.S.-ul:
Dacă Clay s-a supărat,
Îmi voi apăra onoarea,
Dar îi cer neapărat
Sa-mi plătească... deplasarea!

VASILE POARCĂ, SATUL VLĂDULENI. 1) Universitatea Craiova a luat parte pentru prima oară la campionatul diviziei A de fotbal în ediția 1964—65, cînd s-a clasat pe locul 11, din 14 echipe. Iată, în continuare, locurile pe care le-au ocupat craiovenii dv.: 8 în 1965—1966, 3 în 1966—1967, 11 în 1967—1968, 7 în 1968—1969, 4 în 1969—1970. În general, o comportare meritorie. 2) „Urez succes echipei naționale în campionatul european și locul 1 Universității Craiova, în campionatul național". Atît de mari au devenit aspirațiile oltenilor? Vă previn însă (de fapt, nu pe dv., ci pe jucătorii de la Universitatea Craiova) că un campionat nu se cîștigă numai cu... urări!

IOSIF SUTH, CLUJ. Recordul mondial la săritura în lungime (femei) a ajuns la 6,84 metri. El este proprietatea (provizorie!) a atletei vest-germane Heide Rosendahl. Pînă la acest 6,84, performanța maximă era de 6,82 m și fusese realizată de Viorica Viscopoleanu, la J.O. din Mexic.

A. P., ORĂȘTIE. 1) Nutresc o dragoste fără margini pentru clubul Dinamo și, mai ales, pentru echipa lui de fotbal. Unde aș putea citi o istorie completă despre activitatea clubului Dinamo?" În nici un caz la „Poșta Magazin"! Clubul Dinamo a editat o asemenea lucrare, cu prilejul împlinirii a 20 de ani de existență, dar mai mult ca sigur că nu mai există nici un exemplar. Oricum, adresați-vă clubului Dinamo: București, șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, sectorul 2.

EMANUEL ALDEA, TÎRGOVIȘTE. Încă un dinamovist! Dar, mai ales, un admirator al lui Florea Dumitrache. Jucătorul dv. favorit s-a născut la București, la 22 mai 1948. (Notați data și felicitați-l la timpul oportun). Primii lui pași în fotbal au fost făcuți la Rapid, în echipa de pitici. Începuturile, se pare, au fost departe de a anunța pe talentatul jucător de mai tîrziu, astfel că Dumitrache a trebuit să se mulțumească cu un loc în echipa T.U.G. Aici l-a descoperit Dinamo. Ce caracterizare i-aș putea face? Este un jucător ambițios, îndrăzneț, cu o extraordinară detentă și cu un deosebit simț al golului. Dar, de multe ori, „dispare" din joc, face economie de efort. Chiar și așa, el este unul dintre cei mai buni înaintași centrali ai fotbalului nostru. (Cred că v-au uns pe inimă aceste aprecieri!).

ANCA MARINESCU, BUCUREȘTI. Aș propune să alegem, pentru fotbaliștii de la Rapid, un alt film dintre cele care rulează actualmente pe ecranele Capitalei. Ce spuneți, de pildă, despre filmul de la „Luceafărul": BĂIEȚI BUNI, BĂIEȚI RĂI?

AUREL NASTA, BOTOȘANI. **„Ce se întîmplă dacă arbitrul este lovit de minge în față și dacă mingea intră apoi în poartă, fără ca arbitrul să poată vedea cu ochii lui acest lucru?"**. Golul va fi, totuși, acordat, la intervenția arbitrului de linie.

Ilustrații: N. CLAUDIU